

го убиеме. Иванъ ни се молѣше да го не оста-
вяме живъ да се мъчи, и ние бѣхме прину-
дени да изпълниме желанието му.

Отъ тамъ отидохме надъ Златица, дето
намѣрихме Тотя, въ една бачия, съ четири мом-
чета. Вземахме Тотя и упжихме се къмъ Етро-
полскитѣ планини. На това мѣсто се ударихме
съ Златишкия мюдюринъ и победихме го.
Презъ сѣщия день противъ насъ бѣше из-
проводена голѣма потеря; а ние се намирахме
на твърде опасно мѣсто. Турцитѣ ни заградиха
отъ всѣка една страна. Азъ размѣстихъ мом-
четата и заповѣдахъ имъ, щото ни единъ да
се не мѣсти отъ пусията си. Щастието ми по-
могна да убия Софийския бюлюкъ-башия; а
момчетата избиха четири заптиета и нѣколко
души раниха.

Презъ нощъта ние се упжихме къмъ Вра-
ца, преминахме покрай турската стража и дой-
дохме до р. Искъръ. Щомъ преминахме презъ
рѣката, то ни посрещна потеря отъ десетина
души черкези; но ние я разбихме и заминахме
къмъ Берковица.

Жителитѣ изъ с. Дервенъ ме предадоха
на турцитѣ и окаляха своето българско име.
Причината бѣше следующата. Въ Берковица въ
онова време бѣше владика киръ Доротей, ко-
гото обикновено наричатъ Дорчо ефенди. Тоя
български изродъ е направилъ на българския
народъ голѣми пакости: много хорица сж пре-
дадени, ограбени и обезчестени отъ тоя звѣръ,
който носи калугерски подрасникъ. Азъ и до
сега не мога да се начудя на българското тър-
пение! Какъ и до днесъ още не се е намѣрилъ
такъвъ единъ патриотинъ, който да „освети
маслото“ на тоя български турчинъ? Или у
насъ нѣма ни смѣлость, ни честность, ни юна-